

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

Botezul sau Arătarea Domnului

Pruncul Isus s'a născut în împrejurări miraculoase. Dar odată cu dispariția stelei minunate, a cântecelor îngerești, a închinării magilor veniți de departe, a fost dată uitării și importanța mai deosebită a miraculosului copil. Cetățenii Nazaretului Galileii nu vedeau în Isus decât pe fiul Mariei și al țeslarului Iosif.

Sosi însă și ziua proslăvirii Fiului lui Dumnezeu. Nu înzădar a resunat odinioară glasul prorocului, care a vestit lumii: „*Împărat cu mărire veți vedea*” (Isaia, XXXIII, 17).

Isus împlinind cei treizeci de ani ai vârstei a mers să se boteze în apa Iordanului. Minune mare s'a petrecut cu prilejul acestui solemn și simbolic act. *Cerul s'a deschis, Duhul sfânt în chip de porumb s'a pogorit asupra lui Isus, și glas din ceruri s'a auzit zicând: „Acesta este Fiul meu cel iubit întru carele bine am voit.”* (Luca III, 22; Mat. III, 17).

Iar ochii celor buni și curați la inimă au putut să privească pe Împăratul înzestrat cu mărire, cu slavă neobișnuită.

A binevoit Tatăl cel Cereșc să-L descopere oamenilor pe iubitul Său Fiu, încoronându-L în fața acestora cu slava Sa cea cerească. A binevoit să-l arete ca Fiu și Dumnezeu adevărat în fața aceloră pe cari avea să-i ferească cu binecuvântarea învățăturilor și a faptelor Sale minunate.

Astfel *Botezul Domnului* însemnă pentru creștini și *Arătarea Domnului*.

Dar slava împărătească, manifestată în ceasul Botezului sau Arătării Fiului lui Dumnezeu a mai simbolizat și slava ce avea să urmeze după aceste clipe solemne; slava dovedită prin opera binefăcătoare, desăvârșită în mijlocul oamenilor pe acest

pământ. — Isus prin viața și faptele Sale a ținut să deie lumii cea mai desăvârșită pildă cum se justifică o strălucire împărătească.

Cuvântul „împărat”, e drept, ne aduce aminte de alai și strălucire, de ostași și curteni, de palate și curți încăpătoare; de un om înălțat sus, deasupra altor oameni, îmbrăcat în podoabă și înconjurat de tărie! Dar nu-i încă aceasta adevărata lui strălucire!

Ori, stâlpi și păreți înalți, ridicați din piatră în cetățile străvechi de prin Siria și Egipt ne arată chipurile unor împărați de statură uriașă împărțind moarte și pierzare în mijlocul unei mulțimi de supuși, împărați în mânia lor, împărați despărțiți prin o prăpastie de cei supuși voii și poruncilor lor. Dar nici aceștia nu sunt mai pe sus în strălucire.

Asemenea priveliști ar putea cel mult să ne umple inimile cu groază și mânie, cu mirare și spaimă; niciodată însă sentimentele mai adânci ale unui suflet curat nu se vor mișca în fața unor asemenea împărați cruzi și sângeroși.

Cum a conceput și a dovedit însă Isus slava Sa împărătească? Printr-o strălucire și frumusețe a gingășiei, a grijii și a dragostei pentru alții, necunoscută încă până atunci! Isus neîncetat a căutat să-și justifice darul și podoaba Sa împărătească numai prin iubirea cea mai profundă și dezinteresată, izvorul a tot binele și fericirea vieții ideale pe pământ.

„Alexandru Macedon, Cezar, Carol cel Mare și cu Mine”, zice marele Napoleon într'un loc din memoriile sale*) scrise pe când se afla în exil, — „am întemeiat în-

*) W. J. Corbette: Napoleon I, p. 297.

părății mari și totuși pe ce le-am răzimat aceste împărății făurite cu ajutorul brațului și al istețimii minții noastre? Numai pe *asprime și putere!* Pe când Isus și-a întemeiat împărăția Sa numai pe *iubire*, pe iubirea creștină și milioane de oameni îi sunt supuși și-L ascultă cu credință!... Alexandru Machedon și-a dat numele de fiu al lui Iupiter, dar toată Grecia a râs de aceasta; împărății romani și-au dat numele chiar de Dumnezei și lăsau să li se aducă jertfe, iar astăzi rădem noi de dânșii. Dar cum se face că un bărbat din Nazaret, a cărui naștere umilă o cunoaștem cu toții a putut fără arme și fără sprijinul unor oameni învățați să cucerească nu numai popoare nenumărate, dar și sufletele lor?....“

„Viața mea odinioară strălucia plină de strălucirea coroanelor și a biruștelor. Dar acum robia cu toate loviturile vieții omenesti s'a prăbușit asupra mea!... Iată soarta marelui Napoleon!... *Ce deosebire mare între adâncă mea nefericire și nimicnicie și între strălucirea și veșnică împărăție a lui Hristos pe care oamenii îl propovăduiesc, îl iubesc și înaintea căruia se închină toți împărății....*“

Iată mărturisirea sinceră a celui mai puternic și ilustru Împărat al timpurilor mai noi! N'au înțeles nici Cezar, nici Alexandru Machedon, nici el și nici mulți alții dintre ilustrii Stăpânitori ai pământului să-și justifice și să realizeze adevărata strălucire împărătească ca Isus aici pe pământ. Și atunci ce deosebire profundă între rezultatul ei opereii Unuia și altora în această viață?!

Isus nu s'a știut să se coboare din înălțimea Sa împărătească, să ștergă lacrimile celor chinuți sau să-i vindece pe cei slabi și neputincioși. A vărsat lacrimi de bucurie împreună cu păcătoasa, ale cărei păcate i-au fost iertate, precum va fi vărsat lacrimi de durere și în fața mormântului pentru alții. Iar culmea distinsii Sale străluciri, pe care nimeni dintre împărății lumii n'au întrecut-o, a fost gingașia și răbdarea Sa de pe cruce cu care a iertat fărădelegile tuturor dușmanilor Săi nelegiuți.

Împodobit cu această strălucire, cu această mărire adevărat împărătească îl va

fi văzut, fără îndoială, prorocul Isaia pe Dumnezeescul Împărat în clipa binecuvântată când a prezis lumii arătarea Mântuitorului ei.

Împăratul Ceresc s'a arătat în strălucirea Lui adevărată și mulți L-au văzut, dar nu L-au înțeles. Vremea însă care vindecă multe dureri și neajunsuri, a vindecat și sufletele omenesti de această orbie. Astăzi milioane de credincioși înțeleg de minune strălucirea Împăratului Ceresc Isus și calcă cu drag pe cărarea înfăptuirii pildelor Sale neasămănate, de dragoste și jertfă pe care le-a adus spre fericirea și mântuirea neamului omenesc.

Fiul lui Dumnezeu în toată slava Sa împărătească s'a arătat și s'a botezat în râul Iordanului, și în toată slava Sa împărătească a slujit și a scos neamul omenesc cu cuvântul și cu fapta din întuneric și păcate, din suferințe și neajunsuri.

Iar pentru a ne întări credința și a ne păstra nădejdea în ajutorul și mângăierea Tatălui din ceruri, să ne fie pururea vie în aducere aminte această pilduitoare strălucire a Fiului Său ori câte ori prăznuim ziua Botezului sau Arătării Domnului!

Prof. Dr. I. Vască.

IORDANUL

Sosim la Iordan pe un drum care coțeste și ccoleşte aceleași pământuri de pini și de tuia, printre pete largi de sărătură. Valea Iordanului ni-se arată ca o oamă lungă și zbârțită, în vasta depresiune înconjurătoare. În cadrul verde, notăm o vâcăriie întreagă de vaci roșii și negre. Hățișurile sporesc și fac perie, cu cât ne apropiem de râul sfânt. Movilițele ruinate, răspândite pe toată valea, vin până aproape de Iordan, ciudate și enigmatice ca niște sfincși de cretă...

Iată albia Iordanului! Iată sforul apei sfinte!... Oprim în preajma unui umbrar, ridicat pe malul râului. Ne resignăm să constatăm că e un fel de cârciumă arabă și că un gramofon disirează, la această oră, pe închinătorii sau pe pescarii cari se grărădesc în jurul unei bărci... Suntem în loc sălbatec, unde nu dovedești nici o gospodărie și nici o preocupare de lumea care

venerează acest țăr. Poate că e mai bine așa... Fugim de această cârciumă cu gramofon și ne afundăm în hățșurile și în dumbrăvile împletite ca o leasă. Pe cărăruia caprelor și făcându-ne mici ca ele, răzbim până departe, în singurătatea trestiiilor, a sălciilor și a plopilor....

Nu ne vine să credem că suntem la țăr-mul acestei ape, care udă și face să în-florească, de două mii de ani, livezile Sfin-ților Părinți, răzvoarele poezilor creștini, gla-strele cuviosilor sihastri și tot parcul liri-cei baptismale!

La vadurile acestei ape ieși odinioară Sf. Ioan Botezătorul! Aici veni Mântuitorul ca să se boteze dela Ioan!... Pe țăr-mul acesta, Domnul chemă pe cei dintâi ai săi discipoli. Lângă apele acestea, puternicul Ioan nărturiși, arătând pe Isus Christos: „Iată Mielul lui Dumnezeu, cela ce ridică păcatul lumii!... (Ioan 1, 29). Privim biruiți de evlavie și de admirație!... Ne adu-cem aminte de cântarea Bisericii, la sfin-țirea apelor Bobotezei și o repetăm, ca la locul cel mai potrivit: „Mare ești, Doamne și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minu-nilor Tale!...“.

Și ne aducem aminte de exclamarea Sf. Pavel dela sfârșitul cap. XI al Epistolei către Romani: „O, adâncime a bogăției și a înțelepciunii și a științei lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecățile Lui și și cât sunt de nenumărate căile Lui! Căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui!...“.

Așa au fost sfatul și alegerea eternei Înțelepciuni, ca să ridice pe micul și slabul Israel asupra tuturor popoarelor pămân-tului și patriarhii lui să fie părinții Sfintei Fecioare și ai Domnului, prin Sfânta Fecioară!... Așa a fost hotărârea divină, ca țărișoara Canaanului să fie scumpă și sa-cră întregii omeniri! Așa a fost bunăvoința marelui Dumnezeu, ca râul acesta să în-treacă în cinste și în sfințenie toate flu-viile din lume! Gangele, Mississipi și A-mazonul, suspină după slava Iordanului și potopul lor de ape, nu cântărește cât un flacon din apa lui!

M'am oprit într'un loc mai zvântat, la marginea apei, și privesc în jurul meu vreascurile, trestiiile și hățșul nedescurcat,

pe care-l ciuruește raza soarelui. Malul e argilos și trebuie să te strecuri cu luare a-minte. În multe locuri, copăcei (mai toți pini mărunți) stau plecați deasupra apei, sau au căzut în apă. Iordanul nu e lat, nici cât Argeșul, nici cât Ialomița, nici măcar cât Topologul... Mi-se pare tot atât de mare cât Vedea, din copilărie, atunci când ploua la deal și venea puțin umflată. Tot ca Vedea, Iordanul e turbure, dar e mult mai repede.

Amintiri din anii copilăriei mă întâmpină aci pe malurile Iordanului... Pare că mă scald la copacul Rudarului!... Aceeași albie cu mal cleios și adânc și aceeași lumină verde, în care plouă stele de aur... Colea un mănunchiu de frunze și de filamente, cu părerea de rău că nu pot să iau cu mine un znop întreg. Cuvântul Mântuito-rului despre Ioan Botezătorul, îmi vine în mințe: „Ce ați ieșit să priviți în pustie? Oare trestie clătându-se de vânt? Ce-ați ieșit dar să vedeți? Oare om îmbrăcat în vestminte moi?... Iată, cei ce petrec în haine scumpe și în desfătare sunt în ca-sele împăraților. Atunci ce-ați ieșit să ve-deți? Oare prooroc? Da! vă spun și mai mult decât prooroc...“ (C. Luca 7, 24—26).

Erau imagini cari rechemau poporului zilele propovăduirii și persoana lui Ioan, aici la țăr-mul cu trestii mlădioase: — văj-nicul tribun al Celui Prea Înalt, ascetul se-ver și îmbrăcat în vestmântul cel mai as-pru, caracterul inflexibil și fără frică, pro-orocul puternic ca străbunul Ilie... Tot po-porul, zguduit de tunetul din văile Iorda-nului, aleargă să vază și să asculte... Mân-tuitorul recheamă tumultul acelor zile, când necruțătorul Ioan scormonea conștiința mul-țimii, aci între palatul lui Irod și în coama trestiiilor Iordanului....

Cuvintele tribunului zburau peste valul apei, peste capetele adunate, peste grădi-nile cu palmieri ale palatului și nimereau urechea și inima lui Irod Antipa, tetrarchul molatic și fricos, clientul lui Tiberiu....

Istoricul Iosif Flaviu, după multe decenii, scrie despre Ioan Botezătorul: „Era un om de inimă și îndemna pe Evrei să se sâr-guiască spre virtute și spre dreptatea din-tre frați, să se dedea cucerniciei față de Dumnezeu și să vie la botez. Dar și bo-tezul îi va fi plăcut lui Dumnezeu, dacă îl

primești nu ca pe o apărătoare de pedeapsa păcatelor făcute, ci drept curățirea ființei tale anume și întru cât sufletul s'a curățit mai înainte prin pietate. Deci, când alții și alții se alăturară de el (căci prin auzul predicilor lui se simțeau ridicăți, până la culme) Irod atunci se țemea că s'ar putea întâmpla ca această înrăurire asupra norodului, să aducă vre-o răscoală, fiindcă se păreau că ar fi în stare să facă orice, după sfatul lui Ioan. De aceea, Irod socoti că e mai bine să previe, prin uciderea lui Ioan, planurile inovatoare pe cari ar fi putut să le aibă, decât să se căiască, după schimbarea întâmplată, că s'a lăsat să pățească una ca aceasta. Astfel „Ioan, pe urma bănuelilor lui Irod, fu pus în lanțuri, fu adus la cetatea Macaur și acolo fu decapitat“. (Antichități 18, 5, 2).

Sfintele evanghelii istoriseș: în ce anume împrejurări Irod, Irodiada și fiica acesteia Salomeia, se mânjiră cu sângele lui Ioan, la ospățul unei aniversări regale.

„Ce-ați ieșit să priviți în pustie? Oare trestie clătînându-se de vânt?...“ Cu ochii la trestiile ce se leagănă deasupra apelor sfinte, rămân, lângă mal, uitând clipa de față, și ocolind, pe aripile amintirii, cetatea acestui mare trecut...! Toată inima noastră, toată viața noastră, tot rostul nostru pe pământ purced și izvorăsc din acest trecut, tot atât de evident precum evident este că Iordanul izvorăște din fântănele dela Baniass, de sub muntele Anti-Liban!....

Revin încet, cu ochii plini de vis, la umbrarul locandei arăbești... Aci întâlnesc o anahoretă — o călugăriță sălășluită de ani de zile pe țărnuț Iordanului — care, aflând că sunt român, începe să-mi spună în românește cine e și de unde e... E basarabeană din jurul Chișinăului și șade într'o colibă lângă Iordan, de mai înainte de război... — „Maică Olgă, adu neîncetat aminte Milostivului nostru Stăpân, aici lângă râul pe care l-a iubit, despre neamul cuvioșiei tale și despre țara în care te-ai născut...“

Gala Galaction.

Din volumul: „În Pământul Făgăduinții“ ce va apărea.

† Dr. Valeriu Branisce

Ardealul este de azi încolo cu un bărbat integru — mai sărac: În vârsta de 58 ani, a închis la Lugoj ochii, pentru totdeauna, cea mai distinsă și luminată figură din Ardeal, — publicistul și profesorul Valer Branisce, omul puritan, sufletul ales și distins care și-a dedicat întreagă viața binelui obștesc — și care aveau a tradus și în faptă „*nimic pentru mine, totul pentru neam, lege și patrie*“. Cel dintâi fiu al fostului pretor din Miercurea-Sibiului — încă din casa părintească — a avut parte de o creștere care i-a dat puțința să se ridice până în cele mai înalte cercuri ale societății românești.

S'a bucurat de toată încrederea familiei *Mocsonyi*, și părăsind catedra dela Brașov, din ordinul ministrului unguresc, contele Csáky Albin, pentru un articol scris în „Tribuna“ în amintirea Sfintei Sofia, hramul liceului din Brașov, — s'a dedicat carierei spinoase și nemulțumitoare a ziaristicii. A stat cu anii în temnițele din Vaț și Seghedin — și nu s'a dat înfrânt până ce a văzut cu ochii unirea și întregirea neamului de pretutindenea.

În viața politică, românească, a fost fără noroc — abia pe un scurt timp a ajuns la un mandat de Senator. Catedra de profesor universitar ce i s'a imbiat a refuzat-o — pentru ca să facă loc altora mai puțin vrednici ca el.

Lumea românească, mai înțelegătoare și serioasă, i-a făcut posibilă existența și nu l'a lăsat să sufere greutățile zilei.

La unificarea bisericii — *statut de organizare și lege* — Branisce, are partea leului, durere, că Congresul din 1926 ținut la 3 și 4 Februarie, nu l'a ales nici barem membru în Consiliul central. S'au înbulzit și aici alții, cari cunosc biserica mai mult din slujba dela Paști, ori din actul dela cununia religioasă.

Noi cei cari i-am cunoscut sufletul mare și nobil — vărsăm o lacrimă ferbinte pe mormântul lui proaspăt din Lugojul românesc, de care n'a voit să se despartă până la moarte.

Redacția.

Caritatea în cadrele misiunii pastorale

După Wiesen: „Seelsorge u. Seelsorgehilfe“

(Urmarea IV.)

G. Muntean.

Rezultatul constatărilor noastre de până acum este următorul:

1. Opera caritativă este ființial înrudită cu păstorirea sufletească.

2. Are un mare rol apologetic în fața diferitelor curente anticreștine.

3. Prin ea se pot reface și menține organizațiile sociale cari sunt scutul vieții religioase, în consecință în nici un caz nu poate fi întrelăsată în activitatea pastorală.

Biserica prin reprezentanții ei trebuie să dea o cât mai mare atențiune *întreținerii spiritului caritativ operei caritative și organizațiilor caritative.*

a) Ajutoarele acordate de reprezentanții bisericii, sau de vre-o societate care stă sub auspiciile ei, să se evidentieze ca emanând dintr'un principiu creștin. Numai atunci au o importanță pastorală, aducând un real serviciu pentru răspândirea împărăției lui Dumnezeu. Factorul care rezidă la temelia ajutorului caritativ, este de mai mare importanță, decât însuși ajutorul.

Banul văduvei este mai de preț decât tot aurul fariseilor, jertfirea avutului ei izvorește dintr'o adâncă iubire față de cei nevoiași, pe când darul bogatului din prisosința averii lui, este satisfacerea unui obligament impus prin ordinea externă, fără de nici o rezonanță internă.

Nu faptul că un preot va cerceta pe bolnavi, mângâindu-i, veghind oare de-a rândul la căpătâiul lor, ajutând pe cei lipsiți, are importanța caritativă cu caracter creștin, ci sentimentul din care au emanat toate acestea. Din contră munca ori cât de obositoare și costisitoare în această direcție, neîntemeiată pe iubirea față de-aproape este zadarnică. Binefacerile bisericii vor avea acelaș rezultat, ca și al tuturor organizațiilor caritative, când nu vor fi ferite de orice motivare externă. Preotul nu împarte ajutoare pentru că vrea să se achite de o datorie ce i-se impune, nici pentru a câștiga popularitate, ori pentru a aștepta vre-o răsplată, ci fiindcă așa-i dictează conștiința lui de servitor al altarului. Ac-

țiunile lui caritative sunt întemeiate pe două fapte religioase: pe atențiunea față de-aproapele, față de faptele în Hristos, sancționat prin scumpul Său sânge, și pe acea adâncă iubire față de Hristos.

Răsplata, recunoștința, omoară duhul caritativ, desinteresul și spiritul de jertfă o face să înflorească.

Aceste idei trebuiesc accentuate la orice ocazie, fie cu cuvântul, fie cu fapta, de toți reprezentanții firești ai carității, de preoți. Trebuiesc înrădăcinate în sufletul mulțimei, cu atât mai mult azi, cu cât sunt mai multe motive externe cari activează caritatea. Motive cari deși nu-s nici pe departe izvorâte din iubire, se îmbracă bucuros în haina ei. Egoismul, ambiția, lăcomia de câștig, înfundurarea, toate îmbracă haina iubirii. „A fost prea des înșelat cel sărman, de aceste apariții înșelătoare, decât a nu privi cu neîncredere, pe tot celce îmbrăcat în haina iubirii se apropie de el. Cu o privire ageră caută să scruteze ce se ascunde în cutele hainei, dar dacă poate descoperi un lup îmbrăcat în haine de miel“. (Wöhrmüller: „Das Königliche Gebot“.)

Și vai dacă neîncrederea i-se adeverește și față de reprezentanții bisericii. Întreaga operă caritativă este compromisă.

Iubirea de-aproapelui, cu caracter creștin, nu pretinde foloase personale, ci prietenie până la jertfă și spiritul unei tari credințe. Preotul însuși trebuie să fie călăuzit de această convingere, și să caute a o trezi și în aceia cari sunt aplicați a-i da o mână de ajutor în opera caritativă.

b) Atât de adeseori auzim azi cuvintele: „Sufletul îngrijirii celor suferinzi și celor lipsiți, este ridicarea moralului lor“. Este un adevăr de mare importanță în această lozincă. Singur ajutorul material, care de multeori e prea neînsemnat decât a astupa lipsurile, nu poate aduce rezultatul dorit, când nu este credința tare într'un apropiat viitor mai bun. Dezolarea sufletească face să lăncezească puterile active, cari singure ar putea înfrânge neajunsurile momentane. Încurajarea izvorâtă din iubirea frățească, alimentarea speranței în ajungerea fericirii dorite, precum și un efectiv ajutor material de puțină importanță, salvează sufletul de desnădejde și urmările ei funeste. Caritatea creștină, care prin ființa ei are me-

nirea de a pregăti sufletele, pentru împărăția lui Dumnezeu, se poate afirma numai urmând această cale. Durere până acum în acest senz s'a lucrat prea puțin.

Întreruptă în funcțiunea ei prin forța înprejurarilor externe, a tânjit ani de-a rândul.

(Va urma)

❧ CONFERINȚE PREOȚEȘTI ȘI CERCURI RELIGIOASE ❧

Protopopiatul Lăpuș

I.

Conferința religioasă de primăvară a acestui protopopiat s'a ținut în cadrele Asociației Clerului, la 15 Mai 1927, în parohia Stoiceni, fiind președinte protopopul Zaharie Manu, notar pr. Nic. Cristea.

Dimineața liturghie în sobor cu 5 preoți. Predica rostită de pr. Gh. Micu, despre puterea credinței. După liturghie s'a săvârșit un maslu. Taxele de 1000 Lei se donează bisericii din Stoiceni.

Adunarea se continuă în școală în combinare cu cercul cultural al învățătorilor. De față popor mult și intelectuali din Lăpuș.

1. Pr. Alexandru Man prelege despre „Datoriile femeii ca mamă, soție și creștină ortodoxă”, ascultată cu atențiune de cătră asistență, fiind interesantă și instructivă.

2. Președintele prot. Z. Manu, cetește o meditație pentru intelectuali.

3. Directorul școlii C. Manu, ține o prelegere populară.

Preoțimea trece într'o conferință intimă unde se discută mai multe chestiuni din viața preotului dela sate și din activitatea pastorală (era bine să se ia amănunțit în procesul-verbal al adunării. N. R.) Se încheie cu câteva comunicări oficiale din partea protopopului.

II.

Conferința a doua ținută la 15 August 1927, în parohia Rohia, deodată cu prăznuirea hramului Mănăstirii, a fost mai bogată în conținut ca și'n rezultate. Serbarea hramului a fost onorată de Prea Sf. Sa Dr. Ioan Stroia, episcopul armatei.

Serviciul religios s'a început în preziua cu vecernie și priveghere, la care au pre-

dicat pr. Ioan Budu și protosincelul Brânzescu. Sfta liturghie a fost oficiată de P. Sf. Sa asistat de toți preoții prezenți, alături de protopopul Z. Manu. Predica la liturghie a fost rostită de Prea Sf. Sa, plină de învățătură și îndemnuri creștinești. A urmat Sf. Maslu, săvârșit tot de Prea Sf. Sa cu 6 preoți, foarte impresionant și plin de evlavie.

După masa luată în comun la mănăstire, adunarea s'a continuat:

Prot. Z. Manu a cetit o interesantă conferință despre „Un apostol creștin Sudar Singh”, înșirându-i faptele, minunile și mai ales viața de adevărat și prea credincios creștin.

Urmează raportul activității pastorale a preoților și a cercurilor religioase din protopopiatul Lăpușului, întocmit și cetit de raportorul pr. N. Cristea. Raportul e obiectiv, rezumând în fraze scurte activitatea fiecărui preot. Din cei 13 preoți câți au înaintat rapoarte au dezvoltat activitate pastorală mai remarcabilă preoții din Lăpuș, Dumbrava, Poiana-porcului, Rohia, Stoiceni; în legătură cu activitatea pastorală au înființat reuniuni de femei în Rohia, Suciul-de Jos; de cântări în Vima-mare; au contribuit prin activitate la întărirea parohiilor preoții din Lăpuș, Dumbrava, Poiana, Rogoz, Suciul-de-jos, Văleni și Vima-mică (aici nu înțelegem ce feliu de brevet are parohia, doar nu va fi de cârciumărit?) s'au mărginit la activitate mai mult molitvelnicească preoții din Libotin, Peteritea, Răzoare, Vima-mică. Despre unul din cei din urmă raportul spune: „a botezat, cununat și înmormântat. S'a mai opintit la ridicarea crucii din vârful turnului, doborâtă de viscol“.

Dintre cele 5 cercuri religioase au dezvoltat activitate mulțumitoare două, unul prezidat de pr. G. Micu, al doilea de pr. N. German. Concluziile raportorului sunt: „Preoțimea acestui tract în mare parte se nizuiește a susține opera edificatoare și de înălțare sufletească a credincioșilor. Caută mijloace de sporire și consolidare în cele financiare a parohiilor atât de sărace. Se nizuiește să desrădăcineze unele obiceiuri învechite, ba chiar dăunătoare dezvoltării și ridicării credincioșilor la o treaptă corăspunzătoare stării lor, în noua formațiune

ca biserică dominantă într'un S'tat liber". „Și până când preoții devotați și conștii lucrează... pe atunci în partea stângă se observă ceata preoților ce și-au îngropat talantul, stând triști și tremurând de frica răspunderii pentru neactivitatea lor într'o viață întreagă".

Adunarea invită pe preoți să-și înainteze la termen rapoartele despre activitatea pastorală și rezultatele ei, iar președinții cercurilor religioase să dezvolte activitate mai intensivă.

Se raportează stadiul împrumutării bisericilor cu pădure. Pentru uniformizarea cultului divin preoții sunt îndrumați să țină strict prescrierile tipiconale din cărțile liturgice.

Președintele face câteva comunicări privitor la conduita unor preoți, îndrumându-i să aibă o atitudine mai plină de demnitate în purtare și în îmbrăcăminte.

După comunicarea ordinilor oficiale curente, președintele rezumă rezultatul satisfăcător al conferinței, îndeamnă preoțimea la o activitate și mai rodnică, și după ce mulțumește tuturor incheie conferința.

Rep.

* CRONICĂ *

În ziua de Anul nou, în catedrala din Cluj a servit prot. N. Vasiu, pr. A. Mușat și diaconul V. Bogdan. La priceasnă pr.-protopop Vasiu a rostit cu mult elan o frumoasă cuvântare. A vorbit despre pericolul barbarizării omului pus în serviciul progresului mașinist și lupta ce se duce pentru spiritualizarea oamenilor prin creștinism, singurul și adevăratul izvor de mântuire sufletească. — După sfânta liturghie, toate autoritățile au participat la recepțiunea dela prefectură, unde reprezentantul Guvernului a fost rugat să transmită felicitări de Anul nou M. Sale Regelui Mihai I. Reprezentantii acelorăși autorități au mers la reședința episcopiei noastre și au urat an nou fericit Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Nicolae Ivan.

Pr. Mihail Muntean din Sighet, în ziua de 29 Decembrie 1927 a fost ales cu votul alor 22 membrii de *protopop al Mara-*

murășului. Adunarea electorală a fost condusă de dl prot. Dr. Seb. Stanca, consilier eparhial. — Pe pr.-protopop M. Muntean îl știm ca un om harnic și priceput în treburile administrative îi dorim activitate rodnică și deplin succes în slujba grea ce i-s'a încredințat acum în mod definitiv. Protopopiatul Maramurășului e un protopopiat nou, cu oameni buni și plini de credință creștinească însă istoviți de sărăcie și exploatați barbar de conlocuitorii necreștini și străini, de aceea munca unui protopop și a colaboratorilor săi trebuie să fie îndoit mai mare și înboldită de entuziasm apostolic și dragoste de neam. De'și va lumina calea cu aceste virtuți, pr.-prot. Muntean își va putea îndeplini misiunea de străjer al ortodoxiei și românismului în nordul Ardealului.

† **Dr. Gheorghe Popoviciu**, protopopul Lugoșului, a adormit în Domnul în ziua de 27 Dec. 1927, în vârstă de 65 ani. Așa s'a împlinit o lună de zile de când a fost sărbătorit de către credincioșii săi, episcopie, biserică, guvern și academie, la împlinirea alor 40 ani de activitate publică, în deosebi ca protopop. Încununat de elogiile meritate pentru bogata activitate, rostite de aleși reprezentanți ai neamului, cu sufletul încă plin de frumoasa sărbătoare jubilară, cu conștiința împăcată că și-a făcut datoria din plin, trupul prea istovit i-a lăsat sufletul să plece la înaltul judecător, a cărui vrednic ostaș i-a fost. În mormântarea a avut loc în ziua de 29 Dec., după ce biserica, academia și guvernul, de astă dată în panegirice i-au relevat vredniciile ca preot și ca om. — Dumnezeu îl odihnească în pace.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 8434—1927.

Ordin-Circular

În conformitate cu rezoluțiunea Ministerului Cultelor și Artelor Nr. 57184 din 23 Decembrie 1927, se comunică în copie tuturor oficiilor parohiale adresa Nr. 14601 din 1927 a Ministerului de Comunicații (Direcțiunea tehnică și a Căilor ferate particulare) spre a dispune cele cu cale.

C O P I E

după adresa Nr. 14601 a Onor. Minster de Comunicații înreg. la Nr. 57184 către Ministerul Cultelor și Artelor.

După cum cunoașteți, în baza convenției l-ă ratificată prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 72 din 25 Martie 1926 (pag. 4430—4447) Statul Român a cumpărat acțiunile de prioritate dela 15 Societăți anonime, proprietate de linii ferate locale din Ardeal, indicate mai jos, în scopul trecerii liniilor acestor Societăți în proprietatea Statului.

În vederea regulării situației acțiunilor de fondare ale acestor Societăți, avem onoarea a Vă ruga să binevoiți a da ordin Instituțiilor și autorităților locale, pendinte de departamentul D.-vostre, cari eventual posedă asemeni acțiuni, să ne trimită de urgență, tablouri exacte cu toate asemeni acțiuni ce efectiv posedă dela fiecare Societate în parte, indicându-ne numărul de ordine ale fiecărei acțiuni în parte, precum și numărul total de acțiuni. Eventual că au cedat cuiva parte din aceste acțiuni, să arate adresa deținătorilor și numerele lor de ordine.

Aceste tablouri ne sunt necesare să le primim până la sfârșitul anului 1927.

p. Ministru: (ss) indescifrabil. Director: (ss) indescifrabil.

N. B. Numele Soc. anon. de c. f. locale:

1. Din Năsăud. 2. Jibot—Cujir. 3. Huedin—Călățele. 4. Jebel—Liebling. 5. Ardealul de sud. 6. Timișoara—Buziaș. 7. Timișoara—Lipova—Radna. 8. Turda—Câmpeni—Abrud. 9. Valea-Vișăului. 10. Jibou—Baia-mare. 11. Satu-mare—Baia-mare. 12. Caransebeș—Hațeg. 13. Târnava-mică. 14. din Murăș-Turda. 15. Unite-Sătmărene.

Cluj, la 29 Decemvrie 1827.

Consiliul Eparhial.

Nr. 517—927

1—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de clasa I. Războieni-Cetate, din protopopiatul Turda, devenită vacantă prin numirea fostului pa-

roh [de capelan protopopesc, se publică concurs cu termin deschis de 30 zile, dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele sunt următoarele:

1. Salarul legal dela Stat.
2. Locuință în natură cu toate supraedificatele corăspunzătoare.
3. Sesiunea parohială 32 jug. loc cultivabil.
4. Dela 167 familii câte $\frac{2}{3}$ ferdele de cucuruz și zi de lucru, iar $\frac{1}{3}$ compete compete cantorului și crâșnicului.
5. Venitele stolare uzitate conform rece-rințelor timpului.

Reflectanții își vor înainta cererile lor concursuale justificate în ordine subsemnatului oficiu protopopesc și cu prealabila aprobare a acestuia se vor putea prezenta în parohie spre a cuvânta, a săvârși sf. liturgie și a face cunoștință cu poporul.

Turda, 15 Decemvrie 1ă27.

Oficiul protopopesc în conțelegere cu consiliul parohial.

Jovian Murășian,
protopop.

Nr. 698—1927.

3—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei *Chețani I*, din protopopiatul Luduș, cu termin de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Parohia are:

- a) Suflute 426.
- b) Sesiune parohială 32 jug. pământ foarte bun.
- c) Salar dela Stat conform pregătiri respectivului preot numit.
- d) Casă parohială și supraedificii econ.
- e) Stola îndatinată.

Ceice doresc a fi numiți la acest post își vor înainta oficiului nostru, în termenul fixat, cererile înzestrate cu documentele prevăzute la Art. 4 și 11 din Regulamentul în vigoare, având a se prezenta personal la oficiul nostru și cu prealabila încu-noștiințare și în parohie.

Luduș, 10 Decemvrie 1927.

În înțelegere cu Consiliul parohial.

Protopop Romul Popa.